

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. An validi sint contractus ab Excommunicato tempore
Excommunicationis initi?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

mant, & ajunt, si excommunicatio Silæ Venetiis probari potest, in publico vitandum esse, secus si probari non possit.

Alii, idque probabilius, cum Innoc. in cap. inquisitioni, de sentent. excomm. n. 2. Panormit. in cap. cum non ad homines de sentent. excomm. Covarr. cap. Alma mater de sentent. excomm. l. 5. p. 2. §. 3. Navar. in cap. inter verba 11. q. 3. Comit. a. aliisque censent, non solum à privata, sed etiam à publica congregatione, & communione omnino abstinendum esse. Rationem dant 1. Quia Lex Ecclesiæ excommunicatum non toleratum universaliter, & ubique à fidelibus vitari præcipit: ergo in omni loco, & tam privatim, quàm publicè. 2. Quia quinque tantum casus excipiuntur, qui cum excommunicato consuetudinem, & communicationem permittunt, hoc versu comprehensi, videlicet *Utile, lex, humile, res ignorata, necesse*. Atqui nullus ex his suffragatur Cyro, ut cum Sila excommunicato communicare possit. Si enim aliquis suffragaretur, esset necessitas tuendæ famæ Silæ excommunicati; sed hæc non est, tum quia Cyrus mercator multas causas, & modos non congregandi palam cum Sila, aut ab eo digrediendi invenire potest sine ulla Silæ offensione, & ignominia; tum quia Silæ publicè per sententiam condemnato, & denunciato nullum suppetit jus aut

famæ defendendæ, aut infamiæ propulsandæ contra justam Ecclesiæ sententiam, quæ in excommunicatum, qualis est Sila, acerbioræ pœna, quàm infamia sit, animadvertit, & deteriore condicione esse decernit, quàm reliquos infames, quorum crimina per Judicis condemnatoriam sententiam publicata aliis etiam locis sine injuria evulgari possunt, prout docent Major in 4. dist. 19. q. 2. Suarez 10. 5. dist. 48. S. 1. n. 9. Molin. disp. 33. concl. 2. Navar. in man. c. 18. n. 26. Valent. t. 3. D. 5. q. 17. p. 2. Sotus, Tolet, alique. Quia sicut Magistratus in criminis vindictam Reum corporis, & fortunarum bonis, ita & famam spoliandi jus habet: idque re ipsa efficere decernit, quando eum publicam sententiâ publicè, & coram populo de crimine condemnat, & potestatem concedit criminis divulgandi.

Ad 2. Q. sciendum est excommunicatum præter divina, & sacra, usumque activum, & passivum sacramentorum privari quoque fidelium communicatione in Civilibus, scilicet 1. communicatione forensi, & omni actu pertinente ad Judicium; unde excommunicatus non toleratus nequit esse Judex, Actor, Advocatus, Tabellio, Procurator &c. 2. Privatur usu quocumque officii politici, publici. 3. Quacumque obligatione civili, & contractu, hoc ipso, quod

quòd contrahendo communicaret cum fidelibus: Unde dubium, & controversum est, an, si nihilominus talis excommunicatus contraheret cum non excommunicato, talis contractus sit validus, & utrinque obligatorius? Ubi

Non nulli cum Hostiensi distinguunt, & siquidem contractus initi sint in favorem aliorum contrahentium non excommunicatorum, censent hosce contractus validos esse; secus si facti sint in favorem excommunicati. Horum ratio est; quia si excommunicatus petat in iudicio executioni mandari contractus in excommunicatione initos, repellitur, & non auditur; contra verò si petat non excommunicatus, qui cum excommunicato contraxit, auditur, potestque contra eum agere juxta *C. piæ 1. de Except. in 6.* ergo signum est contractum initum in favorem excommunicati infirmum esse, benè autem valere, si in aliorum non excommunicatorum favorem, & commodum factus sit. 2. Quia excommunicati Legibus contrahere prohibentur: atqui quod contra Leges fit, Legum assistentiam non habet, sed pro infecto habetur, ut patet ex *l. non dubium 5. C. de LL.* ubi Imperatores generaliter decernunt, ut ea, quæ Lege fieri prohibentur, si fuerint facta, non solum inutilia, sed pro infectis etiam habeantur. Nihilominus

Probabilius, veriùsque contractus ab excommunicato tempore excommunicationis initos utrinque validos esse; docent DD. cum Abb. in *c. ad probandum n. 8. de sent. & re judic.* Covar. in *c. alma, p. 1. §. 1. n. 9.* Valq. de *excomm. dub. 8. Palao tr. 29. de 2. p. 16. n. 3.* Coninck. *D. 14. dub. 12. n. 119.* Krim. n. 2002. aliique communiter. Ratio est, quia etsi tales contractus prohibeantur, nullus tamen ostendi potest textus, qui eos irritet, & annullet; multa enim fieri prohibentur, quæ tamen facta tenent: atque adeò valida est venditio, emptio, locatio &c. ab excommunicato facta, prout colligitur ex *can. quoniam multos 103. cas. 11. q. 3. & C. si verè 34. h. tit.* Validum quoque est testamentum ab excommunicato conditum; nam quamvis illicitè testetur, vocando testes & Notarium, & cum illis communicando, testamentum tamen ita conditum nullo jure irritatum reperitur. Valet etiam donatio tum ab excommunicato, tum ipsi excommunicato facta, ut patet ex *C. inter dilectos 8. de donat.* Valet item matrimonium, quod contrahitur ab excommunicato vitando, ut cum aliis citt. docent Castrop. citt. p. 16. & Dicastill. n. 822. quia Excommunicatio non impedit conjugalem convictum, postquam matrimonium est contractum: ergo. Atque adeò etsi excommunicatus tante excommunicatione peccet contrahendo, contractus tamen

men matrimonialis validus erit. Dein esto contrahentes ad cohabitationem se obligare nequeant stante excommunicatione, possunt tamen absolutè se obligare ad mutuam cohabitationem, quod sufficit, ut matrimonium subsistat. Unde

Ad argumenta in contrarium allata.

R. ad 1. excommunicatum non ideò repelli, quòd contractus ab eo initus sit invalidus, sed quia privatur omni actu pertinenti ad iudicium, ut supra insinuatum est, donec ab excommunicatione absolvatur, à qua proin absolutus potest personam standi in iudicio habere, & agere pro obligatione sibi excommunicato facta, ut notat Palao cum aliis l. c.

366 Ad 2. Lex illa, ut notant cirt. DD. intelligenda est de iis, quæ fiunt contra Legem irritantem & annullantem; non verò de iis, quæ fiunt contra Legem duntaxat prohibentem; multa enim fieri prohibentur, quæ tamen facta tenent.

Ad 3. Q. an extra quinque tempora jure permessa non vitare eos, quos suâ sententiâ Ecclesia à fidelium coetu semovit, peccatum sit mortale, an potiùs culpa levis, satis convenit inter DD. peccatum esse lethale in aliquibus saltem casibus, quos alii plures, alii paucior.

R. P. Leonardelli Soc. Jesu.

res numerant. S. Thom. in 4. sentent. dist. 18. q. 2. a. 4. ad questionem 3. Et quodlib. 11. q. 8. a. 9. tres tantum enumerat. Primus est, quando communicatur cum excommunicato in crimine, seu in causa excommunicationis. Secundus, quando in divinis. Tertius, quando in Ecclesiâ, vel clavium contemptum. Sotus in 4. dist. 22. q. 1. a. 4. concl. 4. tres pariter assignat, qui excommunicatione majore afficiunt communicantem cum excommunicato. Primus, quando communicat in crimine, propter quod Ecclesia anathematis gladio excommunicatum ferit. Secundus, cum communicat cum eo, quem nominatim excommunicavit Romanus Pontifex. Tertius, quando pronunciata est sententia in omnes participantes. Ex his

Alii communiter hos quatuor desumunt, & assignant. Primus est, quando quis cum excommunicato communicat in crimine criminoso, C. nuper 29. si concubina 55. h. t. c. statuimus 3. id est, in crimine, ob cuius causam aliquis excommunicatur, dando illi v. g. consilium, præstando auxilium &c. qui proin præter peccatum mortale, incurrit etiam excommunicationem majorem. Secundus. Si communicet cum excommunicato post latam sententiam contra participantes, qui pariter præter peccatum lethale incurrit etiam excommunicationem majorem ex C. quod in dubiis 30.

E e e V. se-